

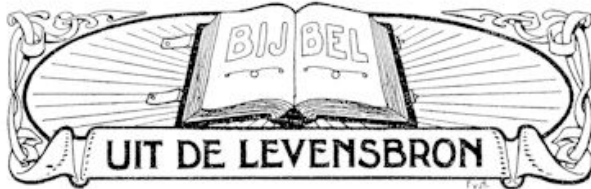
MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, C. STRIJDER, MARION VEREN, EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZ.N. ENZ
REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH J.BZN. TE BAARN
Verschijnt den 2^{den} Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

VERHARDE HARTEN

Want zij hadden niet gelet op het wonder der brooden; want hun hart was verhard. Marc. 6 : 52.

Hoe was het mogelijk!

't Was toch wel een *wonder* geweest, die spijziging van de vijfduizend. Vijf brooden en twee vischen waren uitgedeeld en die groote schare was verzadigd. Ja, zelfs waren er twaalf volle korven overgebleven.

De discipelen hadden het gezien. Zij waren er getuigen van geweest van het begin tot het einde. Die twaalf volle korven hadden zij, nadat zij uitdeelaars waren geweest van des Heeren goede gaven, zelf opgezameld. Dit groote wonder moest toch wel een onuitwisbaren indruk op hen gemaakt hebben. Het was iets, om nooit weer te vergeten.

En toch, als ze nu op het meer zijn, in den storm, in den nood, en als Jezus dan de wind stilt en het noodweer doet bedaren, verwonderen de discipelen zich. Dan ontzetten zij zich bovenmate zeer in zichzelf. Dan vragen ze, met Wien ze toch te doen hebben. Dan kunnen ze bijna niet gelooven, dat ze een wonder hebben gezien.

Hadden ze maar eens even gedacht aan het teeken der brooden. Dan zouden ze wel niet zoo verbaasd geweest zijn. Maar juist op dat teeken letten ze niet. 't Is, of ze dat voorval, hoe kort geleden

ook gebeurd, reeds vergeten zijn. En we zouden, als we eens oppervlakkig oordeelen wilden, wel zeggen: Dat zou *ons* toch nooit overkomen zijn. Als *wij* getuige geweest waren van die wonderbare spijziging, we zouden ons alles tot in de kleinste bijzonderheden herinnerd hebben tot onzen dood toe. Nu, zoo vergeetachtig waren de discipelen ook altijd niet. Herinner u maar, hoe Johannes ons vertelt van de beide discipelen, die Jezus volgden en hoe hij dan alles nog zóó nauwkeurig weet, dat hij zelfs den tijd er bij kan opgeven: Het was de tiende ure.

Maar herinner u dan ook, dat die beide discipelen toen Jezus volgden vol innerlijke ontroering, terwijl heel hun hart naar Hem uitging. Hoe zouden ze van dien merkwaardigen dag iets *kunnen* vergeten? Elk woord, door Jezus gesproken, herinnerden ze zich. Elke bijzonderheid prentte zich in hun geheugen. Zijn stem, Zijn woorden, Zijn houding, de weg naar de woning, waar Hij hun heen leidde, de woning zelf, alles herinnerden ze zich. Nu, in den storm, op de zee, was het zoo heel anders. En bij de spijziging van de vijfduizend was het zoo heel anders. Toen waren de harten der discipelen verhard. Let daar nu eens goed op. Dat wordt gezegd van Jezus' discipelen, door Hem zelf gekozen. Zijn volgeelingen op den langen lijdensweg, Zijn getuigen en, later, de predikers van Zijn Evangelie.

Hun hart was verhard. En zelfs het groote wonder der spijziging heeft dat harde hart niet verbroken. Ze letten er niet op. 't Was hun zoo gewoon. 't Was bijna een vanzelfsheid, dat de Heiland maar uitdeelde en uitdeelde van vijf brooden en twee vischen. 't Was, alsof het zoo hoorde.

Natuurlijk, die discipelen wisten wel, dat er iets buitengewoons gebeurde. Ze zagen wel, dat de Heiland van Zijn wondermacht gebruik maakte. Maar

dat zei hun hun *verstand*. En ze *voelden* er zoo weinig van. Zij zagen er Jezus' liefde niet in. Zij proefden er Zijn ontferming niet uit.

Och, ze waren immers al zoo vaak de getuigen geweest van wonderen van meedoogen, zieken waren genezen, dooden opgewekt, melaatschen gereinigd. Wat was er nu verder nog bij? Waarom zouden ze al die wonderen in hun herinnering bewaren? Er kwam immers geen eind aan.

Hun hart was verhard. Ze zagen Zijn liefde niet meer. Ze voelden Zijn ontferming niet meer. En Zijn uitverkiezende genade, die aan hen verheerlijkt was, was hun niet wonderlijk meer.

Zie, zóó gaat het, als het hart verhard wordt. Neen, dat is geen verharding voor goed, er komt wel weer een ontwaking, er komt wel weer leven en dat harde hart wordt wel weer week en lijnvoelend, want een discipel *blijft* een discipel, maar toch, voor een tijd, voor een langen tijd soms, is het, alsof Jezus onopgemerkt voor de oogen van Zijn jongeren heengaat. Ze zien Zijn wonderen niet meer en eigenlijk zien ze Hem zelf niet meer. Dan volgen ze Hem nog wel op den weg, maar hun hart is er niet meer bij. En als de Heiland dan van Zijn aanwezigheid blijk geeft, als Hij komt met Zijn woord, als Hij werkt door Zijn macht, als Hij bergen van moeite voor hen verzet en de bruisende zee tot stilte brengt, dan verwonderen ze zich en is het hun, of ze moeite hebben, zich te herinneren, dat er een Heiland is, die gewillig is om wel te doen aan de Zijnen.

Dan is het niet goed met de discipelen, zeker niet. En daarom komt de Heiland dan ook tot hen. Ja, ook om dien wind te stillen en die golven te doen bedaren, maar veel meer, om dat verharde hart weer week te maken en die oogen weer ziende en die ooren weer hoorende.

Ja, Hij komt tot hen, met Zijn wonderen van genade, opdat Zijn zondigende discipelen zich schamen zouden.

Begrijpen wij die discipelen wel? Niet, als we vreemdeling zijn in eigen hart. Maar zeker, wij verstaan die jongeren, als wij zelf ons moeten beschuldigen en zeggen: Wij zijn als zij!

Want ook wij zijn omringd door wonderen van meedoogen. Ik behoef al de weldaden des Heeren niet op te noemen. Gij kent ze. En gij weet, welke weldaden de Heere u inzonderheid beweest. Vergeet ze niet. Houdt ze vast. Reken er mee, als de storm weer komt en als het duister wordt. Zie, dan, als tegenspoed ons treft, als wij in nood zijn, komt het wel uit, hoe verhard onze harten kunnen wezen. Dan doen we wel, alsof God nog nooit tot ons gesproken heeft. Of redding niet meer mogelijk is. Of

God niet meer zou kunnen helpen. En dan zeggen wij wel eens: Als ik geholpen zal worden, moet er een wonder gebeuren. Of, als we 't niet zeggen, denken we het.

En toch, we zijn omringd door wonderen. Zalig, wie ze ziet in eigen leven. Wie een Goddelijk bestuur ziet, ingrijpend in de omstandigheden, wegend en regelend, ter rechter tijd komend met de goede oplossing.

Ja, God doet wonderen. Hij doet ze voor u. En als gij maar opmerkende zijt, *ziet* ge die wonderen. Dan *ziet* ge ze *zeker*.

Zaagt ge ze nooit? Maar dan was ook uw hart verhard, uw oog gesloten, dan waart ge hoorende doof.

Zalig, wie des Heeren wonderen ziet.

Maar ach, ook *als* we ze gezien hebben, kunnen die tijden der verharding komen. En dan klagen we en vragen we, alsof God nog nooit Zijn wondermacht aan ons verheerlijkt had.

Meer nog. Als God dan redding geeft en helpt en op wonderbare wijze alles ten beste keert, zijn we verbaasd. Dan is het, alsof we iets onmogelijks zien gebeuren. Alsof we er ons over verwonderen moeten, dat God zóó iets groots doen kan.

Zie, dan komt het uit, hoe verhard ons hart eigenlijk is. Alleen God kan dat hart anders maken en Hij maakt het anders, door er in te komen wonen met Zijn Geest. Als wij ons nu bij die verharde discipelen moeten schamen, moeten we ons schamen. En dan mogen we den Heere wel vragen, of Hij ons Zijn wonderen wil doen opmerken. Of Hij ons hart open wil houden, zoodat het acht geeft op Zijn Woord. Of Hij ons maar dicht bij Zich wil houden op den weg.

O, het is goed, zich de weldaden des Heeren te herinneren. Want die herinnering maakt ons dankbaar. Die herinnering geeft ook hoop en moed. Die herinnering sterkt, als de strijd komt en het lijden.

Zij het dan maar ons gebed: Heer, open onze oogen, dat wij zien mogen.

Groot is het, dat de Heere Zijn wonderen van genade aan ons wil schenken, maar veel grooter is het, die wonderen van genade te *zien*. Dat is zoo groot, dat er een wonder van genade noodig is, om ons dat zien te leeren. Maar dat wonder heeft plaats gehad. Jezus kwam, om blinden het gezicht te geven. En ook de harde harten van al Zijn discipelen weet Hij telkens wel weer week te maken. Dan letten ze op Zijn groote daden. Dan zijn ze Hem er dankbaar voor. Dan schamen ze zich over de hardigheid van hun hart. En dan spreken ze: Heere, we zijn geringer dan al Uw weldadigheden.

K.